

2) frifindelsen eller påtaleundladelsen alene er begrundet i, at han findes utilregnelig.

Erstatning kan nægtes eller nedsættes, såfremt den pågældende selv har givet anledning til anholdelsen eller fængslingen.

Der tilkommer den, der har udstået straf eller været undergivet anden strafferetlig retsfølge af frihedsberøvende karakter, erstatning i det i stk. 1 angivne omfang, såfremt retsfølgen bortfalder efter anke eller genoptagelse. Erstatning kan nægtes eller

nedsættes, hvis den dømte ved sit forhold under sagen har givet anledning til domfældelsen.“

55. I § 1018 h, stk. 5, udgår „for vare-tægtsfængsel“, og „§ 1018 b, 1ste stykke“ ændres til „§ 1018 b, stk. 2, nr. 1“.

§ 2.

Loven træder i kraft den 1. juli 1961.

Bemærkninger til lovforslaget.

Lovforslaget indeholder bestemmelser, som bygger på straffelovskommissionens betænkninger om forsorgsdomme og betingede domme (1953) og ungdomskriminaliteten (1959). Herudover indeholder forslaget enkelte andre mindre realitetsændringer, blandt hvilke der skal peges på forslagene nr. 11 og 12 om revision af reglerne om godtgørelse til vidner og syns- og skønsmand; disse forslag har sammenhæng med den i forrige folketingsår gennemførte ændring vedrørende godtgørelsen til nævninger og domsmænd. I øvrigt foreslås en række ændringer, der overvejende har karakter af å jourføring af retsplejelovens tekst. Det bemærkes herved, at der i den nærmeste fremtid agtes udsendt en ny bekendtgørelse af retsplejeloven.

Til nr. 1, 3-8, 10, 13-15, 29, 35, 40 og 52-53.

I overensstemmelse med den almindelige udvikling vedrørende lovgivningens bødebestemmelser foreslås det, at retsplejelovens regler om bødemina ophæves.

Til nr. 2, 9, 16, 18, 31, 34, 36-39 og 44-45.

Disse ændringer er å jourføring under hensyn til stedfundne ændringer i andre love.

Til nr. 11.

Ifølge retsplejeloven af 11. april 1916 havde vidner krav på en godtgørelse af 1 kr., hvis deres møde medførte et tidsspilde for dem af under 4 timer, men ellers af 2 kr. med tillæg af 1 kr. for hver 4 timer, de ud over 8 timer var fraværende fra hjemmet til opfyldelse af deres vidnepligt. Denne godtgørelse fordoblede ved lov nr. 209 af 23. juli 1932, og ved lov nr. 194 af 12. april 1949 indførtes de nugældende regler, hvorefter vidner har krav på en godtgørelse af 4 kr. for indtil 4 timer,

og derudover et tillæg af 2 kr. for hver påbegyndt periode af 2 timer, der medgår til opfyldelse af deres vidnepligt.

Efter justitsministeriets opfattelse er der nu blevet et sådant misforhold mellem de gældende satser for vidnegodtgørelse og det indtægtstab, som vidner vil lide som følge af vidnepligtens opfyldelse, at en væsentlig forhøjelse af godtgørelsen er begrundet.

Efter forslaget er satserne forhøjet således, at et vidne fremtidig skal have en godtgørelse af 5 kr. for hver påbegyndt periode af 2 timer, der medgår til opfyldelse af dets vidnepligt, dog mindst 10 kr.

Samtidig foreslås de gældende regler om rejsegodtgørelse til vidner ændret. Efter retsplejeloven af 1916 havde vidnerne krav på erstatning for rejseudgifter frem og tilbage med 10 øre for hver løbende kilometer, såfremt det var nødvendigt for dem at tilbagelægge mere end 7 km for at nå til retten. Hvis jernbane eller skib kunne benyttes, beregnedes rejseudgifterne dog efter prisen for 2. kl. I 1949 forhøjedes kilometergodtgørelsen til 15 øre. Efter det foreliggende forslag får vidnerne krav på rejsegodtgørelse, hvis de blot skal rejse mere end 3 km for at nå til retten, og samtidig forhøjes kilometergodtgørelsen til 30 øre. Bestemmelsen bringes herved på disse punkter i overensstemmelse med de for rejsegodtgørelse til nævninger og domsmænd gældende regler, jfr. retsplejelovens §§ 97, stk. 2, og 98 c, stk. 5.

Til nr. 12.

Ifølge retsplejeloven af 1916 får syns- og skønsmand, for så vidt udførelsen af det dem pålagte hverv eller deres møder for retten gør det nødvendigt for dem at rejse mere end 3 kilometer fra deres hjem, dels godtgørelse for deres udgifter derved, dels tærepenge efter visse takster. Disse takster